

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Oscar N. Niculescu. — Discurs cu ocazia instalării ca prim Președinte la Curtea de Casație

I. N. Stambulescu. — Chestiunea Optanților unguri în fața Casației.

Jurisprudența Română. — Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiuni-unite — Recurs în materie fiscală. — Comisiune de Apel. — Decisuni. — Atacarea cu recurs la Curtea de apel.

Secția I.—Perimare—Apel introdus la jud. de ocol.—Curgea termenului,

(Ecaterina și N. Stănescu cu Ion D. Popescu).

Curtea de Apel din Galați S. I. — Anchete în futurum — Lucrurile de încuviințare. — Dacă sunt supuse apelului.

(Societatea pentru Industria Hârtiei cu N. Butu și alții.)

Tribunalul Bacău. — Ordonanțe prezidențiale. — Procedura accelerării. — Neaplicare.

Judecătoria Ocol mixt R. Sărat.—Revizuire actele pe care trebuie să se întemeze.

(Gh. Rădulescu cu N. Șerban).

Jurisprudența Străină.

Discursul de inaugurare al Noului Prim-Președinte al Casației

Cu ocaziunea instalării sale în scaunul de Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție, d. Oscar N. Nicolescu, noul titular, a ținut următorul discurs, prima sa manifestare ca factor suprem al Puterii Judecătorești.

Publicăm azi această mercurială, care nu poate rămâne fără a fi conservată în coloanele „Dreptului“.

Domnule Președinte,

Domnule Procuror General.

Domnilor Consilieri,

Domnule Decan,

Domnule Președinte al Uniunii Avocaților,

În această audiență solemnă în care v'ați întrunit astăzi pentru ca să primiți jurământul meu de Prim-Președinte al Curții Supreme, este de a mea datorie, în prim rând, de a prezenta Inaltei Regele expresiunea sentimentelor mele de profundă grațitudine pentru însemnata onoare ce a binevoit a-mi face încredințându-mi, în numele Majestății Sale Regelui Mihai I, cea mai înaltă funcțiune în magistratură, după propunerea domnului Ministru de Justiție și a Guvernului, cărora, de asemenea, le aduc vii mulțumiri.

Vă exprim și dv., iubiți colegi, din toată inima, re-

cunoștința mea nemărginită pentru cuvintele atât de măgulitoare rostite la adresa mea prin organul domnului Președinte și al domnului Procuror general, pentru simpatia cu care m'ați onorat în totdeauna, pentru primirea atât de cordială ce mi-ați făcut și cari m'au mișcat adânc. Vă rog să fiți încredințați că preocuparea mea constantă va fi ca aceste sentimente de simpatie colegială ce există reciproc între noi, să nu fie într-o nimic alterate, și ca atmosfera atât de calmă și de senină a acestei Inalte Curți să continue a domni și în viitor în aceleași condițiuni de până acuma, devenite tradiționale.

Vă mărturisesc că o mare emoțiune mă stăpânește în aceste clipe, pentru că, pe de o parte, fără voia mea, gândul se întoarce înapoi și îmi reamintește că acum 39 de ani, când am intrat în magistratură, nu cutezam să sper că voi ajunge vreodată la cea mai înaltă treaptă a ei, atât aceasta era mai presus de forțele mele și de ambițiunea mea, iar, pe de altă parte, pentru că acest fotoliu prim-prezidențial, ce iau azi în primire, nu a fost ocupat decât de cei mai eminenti magistrați ai țării, cari l'au ilustrat prin știința și experiența lor, și pe cari slabele mele merite nu-mi permit a crede că-i voi putea egala. Totuși, vă asigur că deprins cu munca, având o dragoste nemărginită pentru magistratură, care nu m'a părăsit niciodată și în nici o împrejurare, rămânând tot atât de vie ca la începutul carierei, toate eforturile mele, sprijinite pe prețiosul dv. concurs, vor fi îndreptate spre a atinge acelaș scop comun care a făcut obiectul preocupărilor statornice ale predecesorilor mei, și anume, de a ridica cât mai sus prestigiul magistraturei de care trebuie să se bucure, și de a întări încă și mai mult încrederea justițiabilului în această Inaltă Curte constituie garanția supremă pentru ocrotirea drepturilor lui.

Domnilor, locul de prim-președinte nu a devenit vacant de data aceasta prin atingerea limitei de vârstă de către titularul său, după cum s'a întâmplat dela 1906 încoace, ci vacanța s'a produs datorită unor alte împrejurări ce vi sunt cunoscute.

Domnul George Buzdugan părăsește magistratura pentru motive de ordin constituțional, fiind chemat, în urma evenimentului atât de dureros pentru țară și pentru orice român, al încetării din

viață a marelui și gloriosului nostru Rege Ferdinand, să ocupe cea mai înaltă și excepțională demnitate în Stat, aceia de membru în Consiliu de Regentă pentru exercitarea puterii regale în timpul minorității M. S. Regelui Mihai. Această însemnată onoare este evident cel mai frumos și distins omagiu adus meritelor sale și însușirilor superioare cu cari este înzestrat. Ea se resfrânge și asupra acestei Curți și asupra magistraturei și denotă înalta considerațiune ce a avut Suveranul pentru Justiția țării.

Prin retragerea d-lui Prim-Președinte Buzdugan, Magistratura este lipsită de unul din reprezentanții săi cei mai străluciți. Cu spiritul său clar și pătrunzător, cu erudițiunea sa juridică profundă, cu sentimentul puternic al datoriei de îndeplinit și al dreptății, cu caracterul său leal și independent, cu blândețea și afabilitatea sa extremă în raporturile sale și în discuțiunile urmate cu ocaziunea deliberărilor în afacerile supuse judecării, d. Buzdugan își exercita, cu asemenea calități sufletești și profesionale funcțiunea sa cu o mare autoritate, înconjurat de stima și iubirea noastră și a tuturor.

Sunt în sentimentul dv. prezintând fostului nostru prim-președinte, expresiunea celor mai calde felicitări pentru noua demnitate cu care este investit, dar în același timp, și a regretelor ce adânc resimțim prin retragerea d-sale din mijlocul nostru.

Domnilor, după cum prea bine știți, din anticitate juriconsulții și filosofi ai proclamat că „justiția, fundamentum regnorum“, că justiția este temelia pe care se sprijină Statul, că este baza însăși a ordinei publice și a păcii sociale, adevăr care a străbătut veacuri și a devenit astăzi o axiomă. Pe de altă parte, principiile înscrise în Constituțiune declară că organele prin cari se exercită justiția constituie o putere în Stat, a treia putere, cea judecătorească. Acestea toate însă, implică ideea unei magistraturi tari, puternic constituită. Ea va fi astfel când, asigurată în independența ei desăvârșită și efectivă față de puterea executivă, va fi compusă din personalități de o reală valoare juridică și morală. Un magistrat este dator, pe de o parte, ca, pe lângă o solidă cunoștință a teoriei și practicei dreptului ce trebuie să poseadă, să se țină neconținut în curent cu progresele științei, căci dreptul evoluează paralel cu nevoile sociale și îi impune obligațiunea de a-și măiri orizontul juridic al cunoștințelor dobândite spre a fi pregătit pentru rezolvirea nouilor și dificilelor probleme ce se nase, iar, pe de altă parte, să se pătrună de înalta lui misiune și de importanța intereselor ce-i sunt încredințate, și, cu conștiința neînriurată de nici o influență externă, cu o absolută imparțialitate și cu sentimentul răspunderii profesionale, să pronunțe sentința în diferendul supus judecării lui și să-și îndeplinească celelalte însărcinări ce-i dă legea în calitatea lui de magistrat. Cel ce intră în sanctuarul justiției trebuie să aibă vocațiune și să nu urmeze alte inspirațiuni decât ale ei. În schimb, însă, Puterea executivă este datoare, în interesul superior al Statului, să asigure magistratului o situațiune materială care să-i permită a-și îndeplini misiunea cu independență și integritate.

Magistratura noastră, fără îndoială, este una din instituțiunile cari au realizat cele mai mari progrese. Și este cu desăvârșire îmbucurător de a pu-

tea constata — și lucrul trebuie spus odată mai mult — că cu toată perturbarea socială extraordinară ce s'a produs în urma războiului mondial, magistratura a rămas, spre fericirea acestei țări, la locul ei de onoare ca și în trecut, și că cei ce reclamă dreptate i se pot adresa cu deplină încredere. Abaterile din partea unor magistrați, semnalate în timpul din urmă, deși foarte regretabile, au fost cazuri izolate cari și-au primit cuvenitele sancțiuni și cari nu au putut aduce absolut nici o atingere forței și bunului renume al magistraturei noastre.

Domnilor, ca organ suprem al puterii judecătorești, Curtea de Casație are, între altele, două misiuni din cele mai importante: una, de a face să se respecte legea, de a o interpreta și de a menține unitatea de jurisprudență; cealaltă, de a se pronunța asupra constituționalității legilor.

Cu privire la cea dintâiu, cred că nimic nu este mai mult de dorit decât fixitatea jurisprudenței, — la realizarea căreia trebuie să tindem — din cauza multiplexelor avantagii ce prezintă incontestabil. În adevăr, ea servă de normă instanțelor de fond; ea călăuzește pe particulari în transacțiunile ce voesc să încheie și dă împriecinaților puțința de a prevedea soluțiunea procesului lor și, prin aceasta, se dobândește încredere în justiție; în fine, dintr'o serie neîntreruptă de decțiuni în acelaș sens asupra unei anume chestiuni de drept isvorăște cunoscuta teorie jurisprudențială, cu caracter pretorian, după cum remarcă unii publiciști, care există pe lângă legea scrisă și care nu numai o completează și o suplinesc, dar chiar formulează teorii noi, bazate pe principiile fundamentale de echitate și utilitate socială pentru a corespunde necesităților vieții actuale, neprevăzute de legiuitor, și datorită transformării condițiunilor de existență. De aceea, reviriamente în jurisprudență ar trebui să se producă cât mai rar posibil.

În ce privește cea de a doua misiune, de a judeca constituționalitatea legii de aplicat într'un litigiu pendent, Constituțiunea, punând principiile de organizațiune a Statului, stabilind și asigurând drepturile cetățenilor față de puterile publice, v'a instituit pe dv., membri ai Curții supreme, ca păzitori ai ei în contra atingerilor ce i s'ar aduce de Adunările legislative prin legile edictate. Imparțialitatea dv., ce v'ă este recunoscută, lungă experiență ce aveți, sentimentul de dreptate de care sunteți adânc animați, cu cari cercetați afacerile supuse judecării dv., pe deoparte, constituiesc garanții sigure că legi contrarii Constituțiunii, când s'ar întâmpla să fie astfel, nu își vor găsi nici odată aplicațiunea și vor fi înlăturate, iar, pe de altă parte, vor face să înceteze acele acuzări de inconstituționalitate a legii ce se formulează cu ușurință pe calea recursului înaintea dv. și cari nu au de rezultat decât să îngreuneze, zadarnic, lucrările acestei Curți.

În această din urmă ordine de idei, trebuie să constatăm că prin multiplele atribuțiuni cu cari legea investeste Curtea de Casație și prin numărul considerabil și mereu crescând al afacerilor asupra căroră este chemată a statua, Curtea se găsește împovărată peste măsură. Pe lângă acestea, până la unificarea legislațiunilor din România întregită — ceea ce prin forța lucrurilor nu va putea fi înap-

tuită în curând, cu toată urgența ce există în interesul unei bune distribuirii a justiției — avem de veghiat la stricta interpretare și aplicațiune a patru diverse legiuri din cari cele în vigoare în provinciile-surori realipite la Patrie, exig, din cauza diferențelor mai mult sau mai puțin adânci cu legislațiunea din vechiul Regat, a fi bine cunoscute atât în dispozițiunile și în spiritul lor cât și în jurisprudența stabilită, și deci impune un studiu nou care reclamă la rândul lui a i se consacra un timp deosebit.

În asemenea condițiuni, spre a face față acestor numeoroase îndatoriri, depuneți, iubiți colegi, în continuu o muncă încordată mai presus de orice laudă. Mă simt fericit de a sesiza această ocaziune spre a vă exprima sentimentele mele de admirațiune pentru activitatea ce desfășurați și pentru nemărginitul dv. devotament, prin cari se ridică încă și mai mult autoritatea acestei supreme instanțe judecătorești.

Domnule Decan,

Domnule Președine al Uniunii avocaților,

Vă aduc cele mai vii mulțumiri pentru cuvintele ce mi-ați adresat, pentru sentimentele exprimate în termeni atât de elogioși pentru mine și cari m'au atins profund.

Mă simt foarte onorat că ați binevoit a asista în persoană, reprezentând baroul de Ilfov și Corpul avocaților din România, la solemnitatea de astăzi, deși are loc în mijlocul vacanțelor mari; aceasta este o dovadă prețioasă de excelențele raporturi ce există între Magistratură și Barou, raporturi ce sunt absolut necesare pentru buna distribuire a Justiției, pentru triumful dreptății și al legalității. Vă rog să fiți încredințați că toate silințele mele vor tinde ca aceste raporturi, cari trebuiesc să aibă de bază stima și respectul reciproc, nu numai să fie menținute, dar să devină încă și mai strânse spre mare folos al justițiabililor și buna funcționare a puterii judecătorești.

Profită cu plăcere, Domnule Decan, de această ocaziune pentru a vă adresa cele mai vii felicitări pentru solicitudinea, vigilența ce aduceți în această frumoasă și importantă demnitate cu care v'au investit sufragiile confrăților dv., pentru meritele dv., pentru remarcabilele însușiri și talent cu cari sunteți înzestrat. Sub auspiciile dv., tinerii stagiați și avocați, cari sunt datori să depună muncă și devotament în cariera la care s'au destinat, se vor pătrunde și mai mult de îndatoririle profesionale ce le incumbă, și din a căror strictă îndeplinire își vor forma o idee și mai înaltă de demnitatea socială a Corpului din care fac parte.

Dv., Domnule Președinte, aveți onoarea de a fi cel dintâi investit cu demnitatea de președinte al Uniunii avocaților, al acestei importante instituții profesionale, și de reprezentant al Corpului avocaților din România, onoare ce vă revin, fiind date calitățile, cultura și inteligența superioare ce posedați, precum și munca intensă depusă pentru a ajunge la fericitul rezultat al Uniunii, ce s'a realizat într'un interval de timp atât de scurt. Cum vă este scump tot ce se referă la binele obștesc, desfășurați și în această demnitate o fecundă activitate cu zelul ce vă este recunoscut. Fără îndoială că U-

niunea avocaților este menită să aducă țării reale servicii, mai ales în aceste timpuri de refacere, și că, neavând a se ocupa decât de interesele generale ale Corpului și de marile probleme în legătură cu profesiunea de avocat, ea va face să se înalte încă și mai mult prestigiul corpului de avocați din România.

Adresându-se d-lui Const. Rătescu, succesorul său în funcțiunea de președinte la secțiunea II, d-lui Prim-Președinte îl felicită în acești termeni:

Domnule Președinte,

Dați-mi voie ca la rândul meu să vă aduc cele mai calde și sincere felicitări pentru înaintarea dv. la gradul de Președinte la Inalta Curte. Înaintarea dv. era indicată de însușirile alese cu cari sunteți dotat, de vechimea în magistratură, de vechimea în această Curte, de marea experiență ce ați dobândit în lunga dv. carieră de magistrat. Ea este și bine venită, căci luați în posesiune locul de președinte tocmai la secțiunea II-a unde funcționați de mai mulți ani, unde înlocuiați pe președinte când se găsea ocupat cu alte lucrări ale Curții și unde ați contribuit, prin soluționarea cauzelor supuse judecării, la formarea jurisprudenței acelei secțiuni.

Este cert că cu sentimentul de datorie, de care ați dat în totdeauna dovadă, unit cu extrema dv. afabilitate, veți conduce în mod admirabil, lucrările secțiunii II-a a Curții supreme.

Chestia optanților unguri în fața Casației

Zilele acestea, cu ocazia unui recurs al Ministerului Agriculturii, pentru fixare de preț în materie de expropriere pentru utilitate națională, s'a pus, în fața secțiilor-unite ale Curții de Casație, chestia optanților unguri.

Inalta Curte nu se va pronunța, desigur, asupra acestei chestii.

Cred chiar că ea nu se va obosi să motiveze, de ce nu răspunde la argumentele produse, spre a susține că optantul ungur nu poate fi considerat ca absenteist, pentru motivul foarte simplu că Inalta Curte a decis în nenumărate rânduri, că Comitetul Agrar este singura instanță competentă a se ocupa de toate problemele de drept, ce se pot ridica cu ocazia aplicației legilor agrare, judecând ca Curte de casație.

De altfel, Comitetul Agrar se ocupase de speța produsă în fața Inaltei Curți și decisese că acel optant trebuia considerat ca absenteist, din cauză că lipsise din țară între anii 1918—1921, așa că conform dispozițiilor categorice ale articolului 6 din legea agrară din Transilvania, el era pus, în mod forțat, în situația d'a fi declarat ca absenteist; și ca atare moșia sa, adică tot pământul său arabil, trebuia să fie declarat expropriat.

Temeiul juridic pe care se sprijinea optantul ungur, spre a cere să nu fie considerat ca absenteist, era că după dispozițiile articolului 63 din Tratatul dela Trianon, cei ce au avut indigenatul pe teritoriul alipit României deveneau cetățeni români, cu facultatea însă pentru persoanele ce aveau mai mult de 18 ani, să poată opta pentru naționalitatea ungară.

În fine că conform dispozițiilor aliniatului 4 al aceluiași articol 63 optanții: „vor fi liberi a păstra bunurile lor imobile ce posedau pe teritoriul aceluși stat, unde și aveau domiciliul, mai înainte de opțiunea lor“.

Din această ultimă dispozițiune se trăgea concluzia că ungarul ce se găsea în aceste condițiuni, deși a optat pentru naționalitatea ungară, deși a trecut granița dincolo, și a lipsit din România între anii 1918—1921, ceea ce conform articolului 6 din legea de expropriere, ducea forțat la concluzia că trebuie considerat ca absenteișt, chiar de ar fi fost cetățean român, și deci supus la expropriere totală; el, optantul, să nu fie considerat ca absenteișt, căci aliniatul 4 al articolului 63 hotărând, că un asemenea optant e liber să păstreze bunurile imobile ce posedă, de aci ar rezulta că e scos de sub prevederile legii de expropriere, și contra dispoziției formale a articolului 6 din lege, să fie dispensat de expropriere în condițiile arătate.

Eroarea este evidentă, căci ceea ce se poate deduce din cuprinsul sus citatului aliniat 4 al articolului 63, este pur și simplu, că optantul ungar să nu fie, din această unică cauză, că a optat pentru naționalitatea maghiară, deposedat prin confiscare de imobilele sale; mai mult chiar să admitem că s'a subînțeles că un asemenea optant să nu fie tratat mai rău decât cetățeanul român în privința imobilelor sale, prin orice măsură legislativă, deci și prin dispozițiile din legea de expropriere.

Ceea ce nu se poate concepe însă este ca dintr'o dispoziție de protecție contra unei spoliatiuni posibile să se pretinză că reese o favoare, înecat absenteiștul ungar, să fie tratat mai avantajos ca absenteiștul cetățean român; adică absenteiștul român să fie expropriat total, iar absenteiștul ungar să fie considerat ca prezinte în țară, sau că ar avea o misiune de îndeplinit în străinătate, în interesul României, el care a refuzat a rămâne în țară, și s'a mutat definitiv, spre a fi expropriat parțial numai.

O asemenea soluție e inadmisibilă căci în prim loc textele invocate, unicele texte mai sus arătate invocate, după cum s'a învederat mai sus, nu numai că nu hotărăsc așa ceva, dar prin nici un fel de interpretare, oricât de binevoitoare, nu pot duce la altă concluzie decât că din momentul ce este admis că poate păstra imobilele ce avea, deși a optat pentru naționalitatea ungară, să fie tratat egal cu românul; sau cu alte cuvinte, că din faptul însuși al optării să nu se tragă nici o consecință desavantajoasă, sau vreo decădere de drepturi, în privința acelor imobile.

În al doilea loc ar trebui să admitem că învinșii din 1918, au putut pretinde, și că învingătorii au putut admite, ca, ei învinșii, să fie tratați în privința imobilelor ce aveau pe teritoriul alipit țării noastre, mult mai favorabil decât cetățenii acestui stat, ceea ce este absolut inadmisibil.

Încă odată ceea ce doreau să obțină învinșii, ceea ce li s'a admis, pe temeiul principiilor de echitate și egalitate, este ca optanților, să nu li se confisce acele imobile alipite țării, dar Statul Român n'a putut să se lege ca pe viitor să creeze un privilegiu în privința imobilelor acelor optanți, chiar și atunci când pentru motive de utilitate publică, sau națională,

ar decide, prin legi aplicabile tuturilor, că este loc la exproprierea unora sau mai multor imobile rurale sau urbane, din țară.

Nu se poate concepe că Statul Român și-a înstreinat libertatea sa de a legifera, așa cum va crede de cuvânt, pe propriul său teritoriu, și această pentru a favoriza nu pe cetățenii aceluși stat, ci pe străini, care au renunțat la avantajul d'a fi considerați ca români.

De altfel această chestie sub altă formă, a fost pusă, dar tot fără nici un succes, în fața altei instanțe, în fața celui mai înalt areopag, pe care omenirea cunoaște, în fața Ligii Națiunilor.

ION N. STAMBULESCU

Procuror General la Curtea de Casație

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ
INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNI-UNITE

Audiența dela 16 Iunie 1927

Președenția D-lui Oscar N. Niculescu, președinte

Procurorul general al Inaltei Curți de Casație

RECURSURI ÎN MATERIE FISCALĂ. — COM SIUNI DE APEL. — DECIZIUNI. — ATACAREA CU RECURS LA CURTEA DE APEL. — COMUNICARE CEBUTĂ DE ART. 46 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE. — UNITATE DE ÎNTERPREȚARE.

Dispozițiunile art. 46 din legea Curții de Casație, pusă în vigoare la 1 Ianuarie 1926, nu sunt aplicabile și în materie fiscală, unde recursurile motivate au a fi judecate în lipsa părților, chiar dacă recurenții nu au comunicat instanței că înțeleg să li se judece recursurile pe temeiul motivelor scrise depuse la dosar.

No. 32. — Admisă cererea d-lui procuror general de pe lângă Inalta Curte de Casație de a se stabili unitatea de interpretare a legii asupra chestiunii dacă în materie fiscală recursurile motivate au a fi judecate și în lipsa părților chiar dacă n'au comunicat că înțeleg să li se judece recursurile pe temeiul motivelor scrise depuse la dosar.

S'a ascultat D-lui Procuror General I. Stambulescu în concluziuni.

Curtea deliberând,

Având în vedere cererea d-lui procuror general de pe lângă această Inaltă Curte, de a se stabili unitatea de interpretare a legii asupra chestiunii de principiu rezolvată în mod deosebit de secțiunile Curții de apel din Cluj, dacă în materie fiscală recursurile motivate au a fi judecate și în lipsa părților, chiar dacă recurenții n'au comunicat instanței că înțeleg să li se judece recursurile pe temeiul motivelor scrise depuse la dosar.

Considerând că este adevărat că prin art. 46 din legea Curții de Casație pusă în aplicare la 1 Ianuarie 1926, se dispune că în toate recursurile, fără nici o excepție, Curtea va examina mijloacele de casare și în lipsa recurentului cu condițiunea să comunice Curții că înțelege a-și susține recursul pe temeiul motivelor scrise, depuse la dosar.

Considerând, însă, că posterior acestei legi, prin

legea din 29 Aprilie 1926, în art. 2 se prevede că dispoziția art. 46 din legea Curții de Casație este aplicabilă și Curților de apel în afacerile enumerate în art. 1, iar în acest articol — referitor la termenul de recurs — se exceptează recursurile împotriva deciziunilor Comisiunilor de apel.

Că, așa fiind, după aceste dispozițiuni ale legii din Aprilie 1926, dispoziția art. 46 din legea Curții de Casație, relativă la examinarea recursurilor motivate în lipsa recurentului, nu are a se aplica, fiind expres exceptată în ce privește recursurile împotriva deciziunilor comisiunilor de apel, și deci aceste recursuri au a fi judecate în lipsa recurentului, din moment ce recursul e motivat, fără a mai fi nevoie de comunicarea cerută de art. 46 menționat, mai ales că în această materie, înaintea instanțelor de recurs părțile nu se citează și hotărârile se dau fără drept de opoziție.

Văzând și dispoziția penultimă din art. 2 al legii de organizare judecătorească.

Pentru aceste motive, declară că Curțile de apel sunt obligate a judeca recursurile făcute în contra deciziunilor comisiunilor de apel și în lipsa recurenților, atunci când ele sunt motivate, chiar dacă recurenții nu au comunicat Curții că înțeleg a-și susține recursurile pe temeiul motivelor scrise depuse la dosar.

SECȚIA I

Audiența dela 5 Mai 1927

Președinția d-lui Os, Mandiceschi, consilier

Ecaterina și Gh. Stănescu cu Ion D. Râpeanu

PERIMARE. — APEL INTRODUS LA JUDECĂTORIA DE OCOL. — DE CÂND CURGE TERMENUL PERIMĂRII. — ART. 257 PR. CIVILĂ

Când o parte a introdus la judecătorie apelul său contra unei cărți de judecată, termenul de primare curge dela data introducerii apelului său la acea instanță, iar nu dela data când judecătoria a înaintat Tribunalului apelul împreună cu dosarul cauzei, de oarece legiuitorul nu cere ca condițiune a admiterii cererii de primare de cât ca partea să lase a trece un anumit termen fără a efectua nici un act de procedură cu caracter contradictoriu, indiferent de cauzele lăturalnice cari au putut determina pe parte să nu depună diligențele necesare pentru conservarea dreptului său.

No. 2441. — Respins recursul făcut de către Ecaterina și Gh. Stănescu în contra sentinței Tribunalului Buzău dată în urma cererii de primare făcută de Ion D. Râpeanu.

S'au ascultat d-nii avocați Vasile Antonescu pentru recurenți și Petre Strihan pentru intimat.

Curtea deliberând,

Având în vedere motivul de casare astfel formulat:

„Exces de putere și violarea art. 257 proc. civ.“

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că Ioan D. Râpeanu, a introdus o cerere înaintea Tribunalului Buzău secția II-a spre

a se declara perimat apelul făcut de Ecaterina Gh. Stănescu, în contra cărții de judecată No. 160/923, dată de judecătoria ocolului Pârscov, în proces cu Ioan D. Râpeanu, deoarece la 14 Septembrie 1923, data introducerii de către apelantul recurent a apelului la judecătorie, și până la 25 Septembrie 1925 data înregistrării cererii de primare, au trecut mai mult de doi ani fără să mai fi urmat vreun act de procedură cu caracter contradictoriu.

Că, Tribunalul, prin sentința supusă recursului de față, admite cererea și declară perimat apelul făcut de recurent.

Că, pentru a hotărî astfel, Tribunalul constată că apelul a fost introdus la judecătoria ocolului Pârscov la data de 14 Septembrie 1923 și până la 25 Septembrie 1925 apelantul n'a mai făcut nici un act de procedură, încât conform art. 257 procedura civilă, apelul urma să fie perimat.

Că, deși apelul împreună cu dosarul cauzei a fost înaintat Tribunalului de către judecătorie la 4 Ianuarie 1924, dată dela care într'adevăr că nu sunt încă doi ani spre a fi declarată perimarea, totuși susține Tribunalul, data dela care începe a curge termenul pentru primare, este socotită de când a fost introdus apelul la judecătorie și nu de când acesta a fost primit de Tribunal.

Având în vedere că recurentul prin motivul de casare, susține că instanța de fond a comis un exces de putere și violarea art. 257 procedura civilă, când a declarat perimat apelul luând ea punct de plecare în curgerea termenului, data de 5 Ianuarie 1924, când a fost primit dosarul la Tribunal, deoarece nu lui i se poate imputa vreo culpă din neglijența judecătoriei.

Considerând că, din modul de a se exprima al legii care extinde această decădere chiar și în privința nevârstnicilor, a interzicilor și a celor puși sub sechestrul judiciar, rezultă că simpla trecere de timp, fără a se mai fi urmat acte întrerupătoare operează peremiunea.

Considerând că, peremiunea insanțelor de judecată, nu are alt scop decât acela de a nu lăsa judecările nedeslegate la nesfârșit, fie prin neglijență, fie prin o presupusă desinteresare, dela instanță.

Că, de aceea legiuitorul nu cere ca condițiune admiterii cererii de primare decât ca partea să lase a trece un anumit termen fără a efectua nici un act de procedură cu caracter contradictoriu în sensul legii, indiferent de cauzele lăturalnice cari au putut determina pe parte să nu depună diligențele necesare pentru conservarea dreptului său.

Considerând că, în speță, din moment ce este constant că recurentul introducând apelul său la judecătorie la 14 Septembrie 1923, dela acea dată n'a efectuat nici un act de procedură de natură a întreprinde primarea, timp de doi ani, instanța de fond a făcut o bună aplicare a legii când a admis cererea de primare a intimatului căci trimiterea tardivă a dosarului de către judecătorie nu este de natură a înlătura prezumțiunea de neglijență sau desistare, pe care legiuitorul le-a avut în vedere prin sus zisul text de lege.

Că, deci, motivul de casare fiind nefondat, recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI s. I.

Audiența dela 12 Mai 1927

Președenția D-lui C. Vasiliu, consilier

Soc. Anonimă pentru Industria Hârtiei cu N. Butu și alții

ANCHETĂ ÎN FUTURUM. — ÎNCHEIERE PLIN GARE ESTE ÎNCUVIINTATĂ, — DACĂ ESTE SUPUSĂ APELULUI. — ART. 66 PROC. CIVILĂ.

Încheerile prin cari se încuviințează o anchetă în futurum, nu sunt susceptibile de a fi atacate pe calea apelului, de oare ce legiuitorul spre deosebire de ordonanțele prezidențiale în referență, unde a admis a doua instanță, la ancheta în futurum a tăcut, neînțelegând să admită această cale de atac ce ar fi zădărnicit scopul pentru care a fost organizată: dobândirea în modul cel mai grabnic a unei probe ce ar putea să dispară și care de altfel nu produce nici un neajuns părții celeilalte, putând fi combătută și înlăturată cu ocazia judecării procesului în vederea căruia a fost cerută.

No. 80. — Respins apelul făcut de Societatea Anonimă pentru Industria hârtiei și a lemnului în potriva procesului verbal cu No. 10161 din 19 Octombrie 1926 al Trib. Râmnicu-Sărat în proces cu N. Butu, Lazăr Mihăilescu și G. D. Dumitrescu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Societatea Anonimă pentru Industria hârtiei și a lemnului, fostă Eichler din Piatra-Neamț, împotriva procesului-verbal Nr. 10.163 din 19 Octombrie 1926, prin care Tribunalul Râmnicu-Sărat a admis în parte cererea de anchetă în futurum făcută de intimății N. Butu, Lazăr Mihăilescu și G. D. Dumitrescu, în calitate de sechestrii judiciari ai succesiunii defunctului D. Butu.

Având în vedere concluziunile puse de părți, actele și lucrările dela dosarul cauzei.

Având în vedere că legiuitorul din 1900 al proc. civile, introducând și la noi procedura cunoscută sub numele de ancheta în futurum, nu a prevăzut în mod formal dacă încheierile Tribunalului, date în această materie, sunt sau nu susceptibile de apel.

Că, procedura anchetei în futurum a fost organizată în scopul ca cel în drept să poată dobândi grabnic o dovadă ce ar dispărea, dacă ar fi nevoie să aștepte până la înfățișarea contradictorie.

Având în vedere că ancheta în futurum fiind o instituție procedurală de sine stătătoare, ar fi fost desigur supusă căilor de atac obișnuite, dacă legiuitorul, cu ocazia introducerii ei, nu ar fi avut în vedere pe lângă urgența încuviințării admise și gravitatea ei, și de unde pentru referență a admis o a doua instanță, din cauza gravității cererii, la ancheta în futurum a tăcut și deci nu a înțeles să admită această cale de atac, fiindcă proba încuviințată nu produce nici un neajuns celui în contra căruia se admite, și poate fi combătută și înlăturată cu ocazia procesului în vederea căruia se cere.

Că, dacă s'ar încuviința teoria admisibilității apelului, ar însemna ca să fie nesocotit scopul în vederea căruia s'a înființat această procedură; consecințele cu raționamentul că unde legea nu dispune contrariul, trebuie aplicate principiile procedurii comune, ar urma să fie admisă și calea opozițiunii, eurgerea termenului dela comunicare, etc., ceiace ar fi contrariu scopului urmărit de legiuitor.

Că, astfel fiind, apelul de față se privește ca inadmisibil și ca atare urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge apelul.

Semnați: C. Vasiliu, A. Bogdan, V. G. Ioan.

TRIBUNALUL BACĂU

Audiența dela 10 Iunie 1926

Președenția D-lui C. Mălinescu, Judecător

ORDONANȚE PREZIDENȚIALE ÎN REFERENȚĂ. — DACĂ SUNT SUPUSE PROCEDURII ACCELERATE — APEL ART. 66 DIN PROC. CIVIL — ART. 53 LEGEA ACCELERĂRII.

Chiar dacă apelul părților în contra unei ordonanțe de referență se discută în camera de consiliu în mod contradictor, după citarea părților, acest fapt nu schimbă natura grațioasă inițială a ordonanței prezidențiale, astfel că procedurile și formalitățile prescise de legea pentru accelerarea judecăților nu au a se aplica în materia ordonanțelor de referență, cari având procedură specială, urmează să și apelurile la aceste ordonanțe să fie soluționate tot după normele acestei proceduri speciale cu caracter evident grațios.

Jurnalul No. 8144 = Respins incidentul ridicat de D-l av5-Stoican pentru anularea apelului făcut de V. Marcoci în contra ordonanței prepresidențiale No. 5105/926 a D-lui prim Președinte al Trib. Bacău.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de intimăți prin care se tirde la anularea apelului făcut de V. Marcoci în contra ordonanței prezidențiale No. 5105/926 a d-lui Prim-Președinte al Trib. Bacău ca nefăcut în formele și după prevederile legii pentru accelerarea judecăților înaintea tribunalelor și Curților adică, că procedura acestei legi s'ar aplica și în materia ordonanțelor de referență.

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 53 din legea pentru unificarea și accelerarea judecăților înaintea Tribunalului și Curților de apel, dispozițiunile acestei legi, formează în materie civilă și comercială de natură contencioasă înaintea Tribunalului și Curților de apel, procedura unificată de drept comun pe întreg teritoriul țării, specificându-se în aliniatul următor că ea nu se aplică în materiile la care prin legi s'a îndrituit o procedură specială decât în măsura în care și sub regimul preve-

derilor anterioare acestei legi se completează prin dispozițiunile dreptului comun, adăogând că în acest caz termenele și căile de atac rămân nemodificate, de asemenea nu se aplică în materie grațioasă și în aterie de execuție silită.

Având în vedere că, instituția ordonanțelor prezidențiale prevăzută prin art. 66 bis procedura civilă constituind o excepție dela dreptul comun, instituție care autoriză pe Președintele Tribunalului ca în anumite cazuri prevăzute de art. 66 bis și în virtutea puterii sale de „imperium“ conferită de legiuitor, să ia unele măsuri provizorii destinate a salvarda — în cazuri de urgență și pentru un moment un interes sau un drept în pericol de a se pierde — este supusă unei proceduri speciale, întrucât aceste ordonanțe se dau în camera de consiliu, fără citarea părților, fiind deci de natură grațioasă, supusă atacului cu apel înaintea Tribunalului sau cu recurs la Curtea de Casație „omisso medio“.

Că, deci, rămâne în afară de orice îndoială — că pe această cale nestatuându-se asupra fondului pricinilor, ei numai luându-se măsuri provizorii, nu poate fi vorba de o materie contencioasă.

Că, chiar dacă prin apelul părților în contra unei ordonanțe de referență, se discută tot în camera de consiliu după citarea lor temeiurile de fapt care au îndreptățit ordonanța prezidențială dată, acest fapt nu poate schimba natura grațioasă inițială a ordonanței prezidențiale, pentrucă, pe lângă că discuția apelului asupra acestei ordonanțe se face tot în camera de consiliu, dar prin discutarea acestui apel nu se statuiază decât asupra măsurilor provizorii luate prin ordonanță, hotărârea dată neavând în nici un caz autoritatea de lucru judecat, pentrucă judecătorii nu hotărăsc asupra fondului pricinii — care se tranșează într-o acțiune regulată supusă judecăței „jurisdictio“ pe cale contencioasă.

Că, în orice caz extrema celeritate și urgența care prezidează în această materie, înlătură cu evidență aplicarea dispozițiunilor legii accelerării, care nu poate aduce decât o întârziere notorie în soluționarea acestor apeluri cu caracter special.

Că, în acest sens este concluzia la care ajunge raportorul legii pentru accelerare, care în Senat a ținut să arate explicit că ordonanțele de referență sunt exceptate prevederilor procedurii pentru accelerarea judecăților, iar raportorul proiectului acestei legi la Camera se declară hotărât în sensul acestei păreri, arătând că „ea nu poate fi aplicabilă ordonanțelor prezidențiale (art. 66 bis) care au o procedură cu totul specială“ (vezi Dan, Procedura accelerată, pag. 97 și 99).

Că, prin urmare, din toate acestea rezultă în mod indubitabil că procedurile și formalitățile prescrite de legea pentru accelerarea judecăților, nu se aplică în materia ordonanțelor de referență, care având o procedură specială urmează că apelurile la aceste ordonanțe să fie soluționate după normele acestei proceduri speciale cu caracter evident grațios.

Că, astfel fiind, incidentul ridicat de intimat este nefondat și ea atare urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, redactate de d. C. Mălinescu, judecător de ședință, respinge incidentul.

Semnați: C. Mălinescu, I. Cristoveanu.

JUD. OCOL MIXT RAMNICU-SARAT

Audiența dela 23 Mai 1927

Judecător, d-l Radu C. Gheorghiu

Gheorghe Rădulescu cu Niculae Șerban

REVIZUIRE.—ACTELE PE CARE TREBUE SĂ SE ÎNTEMEIEZE.—ART. 290 PR. CIVILĂ.

Este inadmisibilă cererea de revizuire care se întemeiază pe acte care la epoca procesului deși erau în posesia revizionistului, acesta a refuzat totuși a le prezenta judecăței, deoarece potrivit art. 290 al. 1 proc. civilă, actele care s'au descoperit dela data pronunțării hotărârei și pe care se întemeiază cererea de revizuire trebuie să fi fost sau reținute de partea protivnică sau prin o forță majoră.

No. 545. Respinsă ca nefundată cererea de revizuire făcută de Gh. Rădulescu în proces cu Niculae Șerban.

S'au ascultat d-nii avocați Virgil Sotrescu penru reclamantul în cererea de revizuire și Emil Seeârciorca pentru pârât.

Judecătoria,

Asupra cererii făcută de Gheorghe Rădulescu din R.-Sarat cu petiția înregistrată la No. 6995/926, pentru revizuirea cărții de judecată No. 436/926, pronunțată de această judecătorie în ziua de 1 Septembrie 1926, prin care se găsește obligat să plătească intimatului Neculai Șerban din R. Sarat suma de 734 lei 40, cu procentele legale și 500 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere lucrările dosarului și susținerile părților asupra incidentului ce s'a ridicat de intimat.

Considerând, în fapt, că revizionistul își sprijină cererea sa pe un carnet ce pretinde a fi fost reținut prin forță majoră la data procesului și pe care l-ar fi găsit în urma pronunțării cărții de judecată a cărei revizuire o cere.

Că, însă, din răspunsurile date de revizionist la interogatorul ce i s'a luat de către intimat în ședința dela 20 Ianuarie 1926, cum și din considerentele cărții de judecată, se constată cu suficiență că la data judecării procesului acest carnet se găsea în posesiunea revizionistului, care a refuzat a se servi de dânsul în administrarea probelor.

Considerând, în drept, că potrivit dispozițiunilor art. 290 al. 1 pr. civ. revizuirea bazată pe descoperire de acte noi nu poate fi admisă decât dacă se găsește satisfăcute următoarele condițiuni: 1) actele descoperite să fi avut ființă în momentul judecării procesului terminat prin hotărârea atacată; 2) actele să fi fost reținute la acea epocă de adversari sau prin forță majoră; 3) actele descoperite să fie

doveditoare în cauză, adică de natură a fi schimbat soluțiunea procesului dacă ar fi fost prezentate și 4) cererea de revizuire să fie introdusă în termen de două luni dela descoperirea actelor noi.

Considerând că întrucât, în speță, revizionistul nu se folosește de acte noi reținute la epoca procesului de adversar sau de o forță majoră, ci de acte cari la acea epocă a refuzat să le prezinte judecăței deși le avea în posesiunea sa, — incidentul ce s'a ridicat de către intimat devine fundat și în consecință cererea de revizuire urmează a se respinge.

Considerând că, astfel fiind, proba cu martori admisă revizionistului prin jurnalul precedent pentru a face dovada forței majore, devine inutilă și în consecință se înlătură potrivit dispozițiilor art. 159 și 160 pr. civ.

Apreciind asupra cheltuelilor de judecată cerute de intimat, ele se fixează la suma de una mie lei.

Pentru aceste motive, redactate de d. Radu C. Gheorghiu, jude ajutor — respinge ca nefondată cererea de revizuire.

Semnat: *Radu C. Gheorghiu.*

JURISPRUDENȚA STRAINA

PLATĂ. — *Convențiune. — Clauză de garanție a schimbului. — Nulitate.*

Clauza de garanție a schimbului, nulă ca fiind contrară regulilor cursului legal și cursului forțat al bilanțului de bancă, nu atrage nulitatea contractului dacă părțile au înțeles să facă a depinde execuțiunea obligațiunei de această condițiune.

Când clauza nulă ca fiind contrară regulilor cursului legal și forțat al biletului de bancă apare ca constituind clauza esențială a obligațiunei uneia din părți și existența convențiunei depinde necesarmente de dânsa, este locul de a declara nulă însăși convențiunea, potrivit dispozițiilor art. 1172 c. civ. (1108 c. civ. rom.), și aceasta chiar din oficiu.

Trib. com. Seine, 2 Martie 1927.

C. Paris, 22 Martie 1927. — Gaz. Pal. 2 Mai 1927

* * *

PLATĂ. — *Deschidere de credit. — Vărsăminte în monetă de aur și argint. — Clauză de stil. — Nulitate.*

Clauza prevăzută într'o convenție de deschidere de credit prin care se stipulează că „vărsămintele nu vor putea fi efectuate decât în monete de aur și argint având curs“ este manifest o clauză zisă de stil, care deși are o întrebuințare tradițională în actele notariate, nu mai răspunde uzurilor vieței moderne și a perdut, în comuna intențiune a părților,

semnificația sa primă și literală. Prin urmare, ea nu poate fi considerată ca determinantă la încheierea unui contract.

Trib. civ. Seine, 6 Aprilie 1927.

Gaz. Trib. 28 Aprilie 1927

* * *

PRESĂ PERIODICĂ. — *Defăimare. — Reproducere. — Art. 14 l. Presei din 1819.*

Acela care se mărginește a propaga fapte defăimătoare, inventate de un altul, se face el însuși culpabil de delictul de defăimare; girantul unui ziar care reproduce un articol deja publicat de o altă foaie devine el însuși un adevărat răspânditor al articolului. Dacă acest articol este delictuos, el este penalmente responsabil; în această privință nu este a se distinge între cazul când reproducerea articolului este concomitentă cu publicarea și cazul când reproducerea articolului a avut loc mult timp după prima apariție, timpul mai mult sau mai puțin lung care s'a scurs între publicația primă și reproducerea articolului este numai un element de apreciere a gradului de rea credință a inculpatului.

Trib. cor. Dijon, 26 Martie 1927.

Rec. des somm. Sirey, Iunie, 1927

CONSILIUL LEGISLATIV

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală că Consiliul legislativ a pus în vânzare tomul IV, pe anul 1926, din colecția oficială de legi și regulamente, continuarea publicațiunii Ministerului Justiției.

Lucrarea se compune din două părți și anume:

Partea I-a legi . . . . . lei 150

Partea II-a regulamente . . . . . lei 180

Comenzile librarilor și orice comandă de cel puțin zece exemplare beneficiază de o reducere de 20% asupra prețului.

Costul total urmează a se depune la Administrația financiară respectivă ca venit la art. 156/1927, din bugetul de venituri al Ministerului Justiției.

Toată corespondența precum și recipisele de depunere la Administrația financiară se vor adresa Consiliului legislativ, Str. Luterană No. 21, București.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat.

Tabla de materii se trimite la cerere abonaților în urent cu plata abonamentului.